

Če bi drevesa lahko govorila

*Ležim v globini zemlje.
Tema je okrog mene.
Vem, da obstajam.*

*Iz sebe rastem.
Ne vem kako,
toda dogaja se.*

*Zrasel sem
v neki drugi svet.*

*Sonce in nebo,
zrak in toplota
mi dajejo novo obliko -
list, steblo in cvet.*

*Sadeži rastejo
in težijo k zemlji.
Pustim, da odpadejo.*

*Veter, dež in oblaki pravijo,
čas je dozorel.
Vračam se v zemljo.*

(Renate C. Weyde)



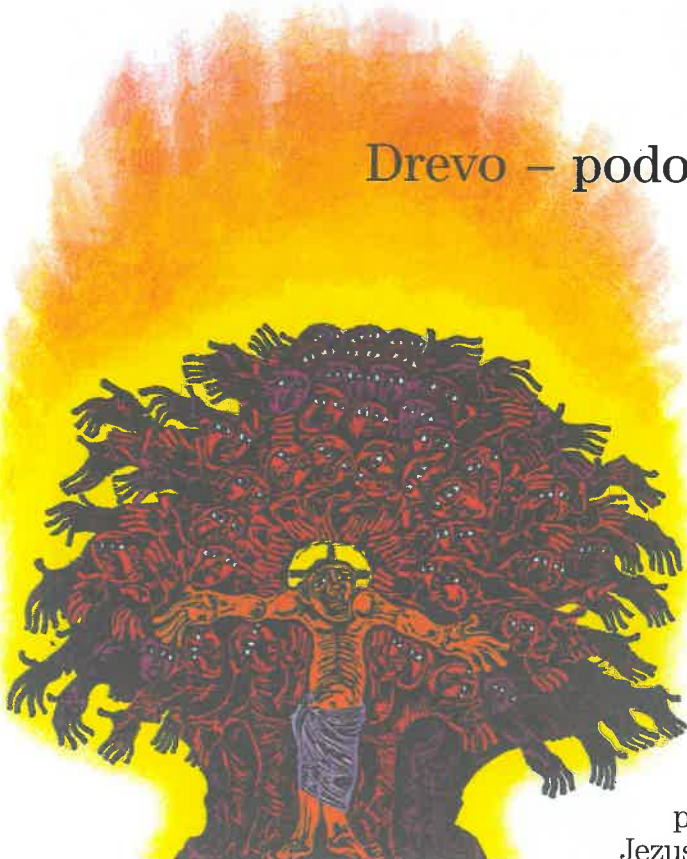
Z drevesi smo življenjsko povezani. V ljubezni do narave zanje skrbimo in jih negujemo. Ona pa nam to ljubezen vračajo in nam prinašajo bogate sadove (les in mnogotere sadeže, čistejši zrak, varnost, svežino).

Vzemimo si nekaj časa ter se ob kakem drevesu za trenutek ustavimo. Vzljubimo ga in mu prisluhnimo. Vživimo se vanj in »povedalo« nam bo, kako je pred mnogimi leti v to zemljo padlo seme, vzklilo, se ukoreninilo in postalo prav to drevo. Veliko lepega, pa tudi veliko trpkih preizkušenj in viharnih stisk sem že preživelo, nam bo reklo. Tudi veliko sadov sem rodilo. Zdaj se z vami veselim, da smo se spoznali in postali prijatelji.

V trenutku prijateljstva bo za nas postalo to drevo drugačno od milijonov drugih dreves. V prisluškovanju drevesu bomo odkrili tudi pot do Stvarnika in zaslutili, da je on tisti, ki daje življenje ter nas ljubi po vsakem drevesu.



Drevo – podoba človeka



Drevo, ki na skrivnosten način govori o Stvarniku, pove marsikaj tudi o človeku.

Drevo ima korenine, deblo, krošnjo z listi in cvetovi ter sadeže.

Tudi človek ima in potrebuje korenine. Korenine imajo dvojno nalogo: drevesu dajo trdnost in skrbijo za prehranjevanje.

Vsak človek je zakoreninjen v »zemljo« naroda, kulture in vere. Iz te zemlje prav po koreninah, ki so zlasti njegovi starši, prejema narodno zavest, navade in kulturo ter seveda vero.

Deblo povezuje korenine s krošnjo, z listi in s cvetovi. Brez debla bi bile korenine nekoristne, krošnja z listi in s cvetovi pa ne bi preživela in prinašala sadov.

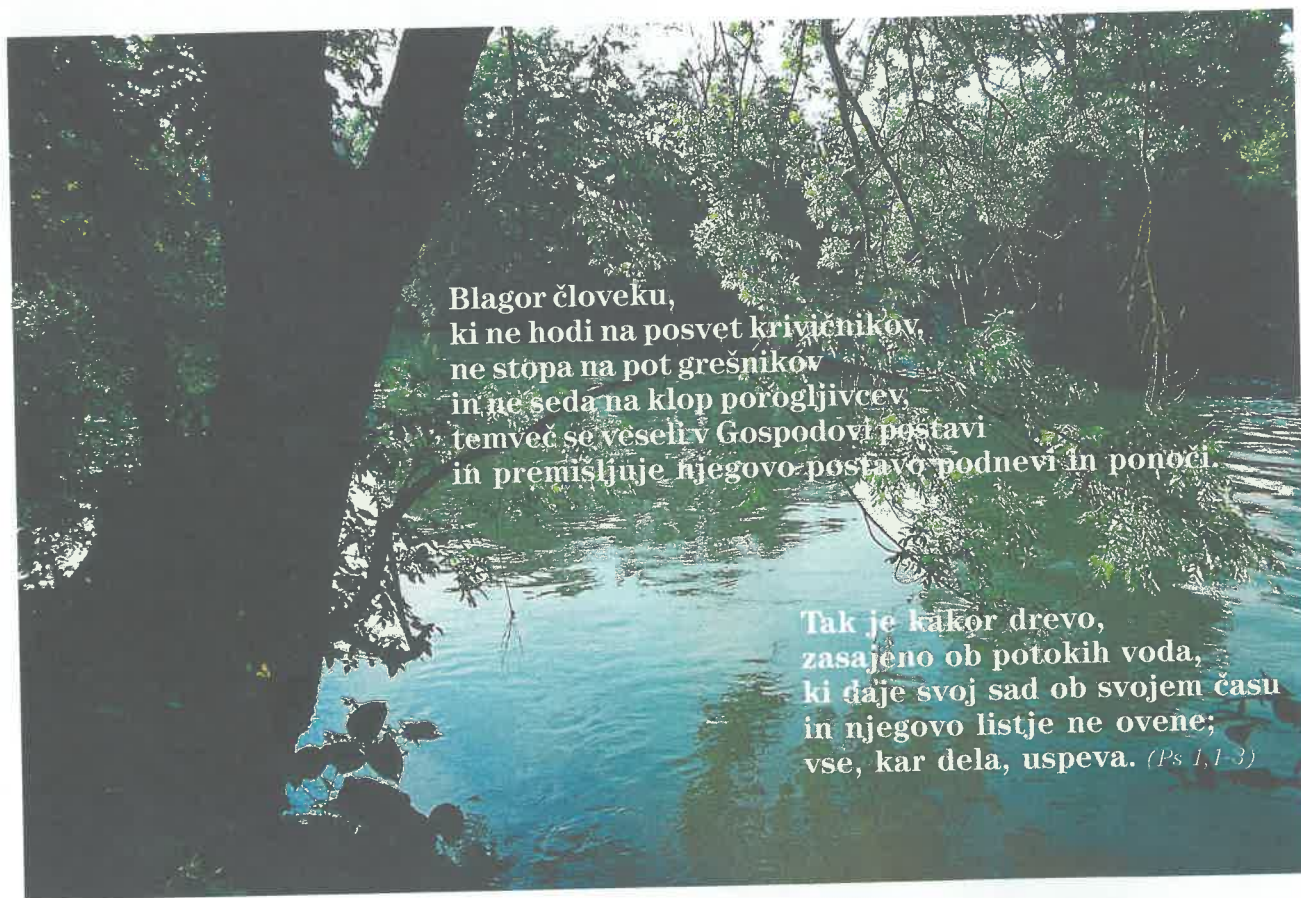
Jezus daje oporo in trdnost drevesu našega življenja.

Človek z bogato kulturo in globoko vero je podoben pokončnemu in trdnemu drevesu z močnimi koreninami, ki se ne boji življenja. Tak človek prinaša soljudem neprecenljive sadove dobrote, ljubezni in upanja.

Človek in drevo življenja



Sveto pismo blagruje in hvali človeka, ki je podoben rodovitnemu drevesu.



Blagor človeku,
ki ne hodi na posvet krivičnikov,
ne stopa na pot grešnikov
in ne seda na klop porogljivcev,
temveč se veseli v Gospodovi postavi
in premišljuje njegovo postavo podnevi in ponoči.

Tak je kakor drevo,
zasajeno ob potokih voda,
ki daje svoj sad ob svojem času
in njegovo listje ne ovne;
vse, kar dela, uspeva. (Ps 1,1-3)

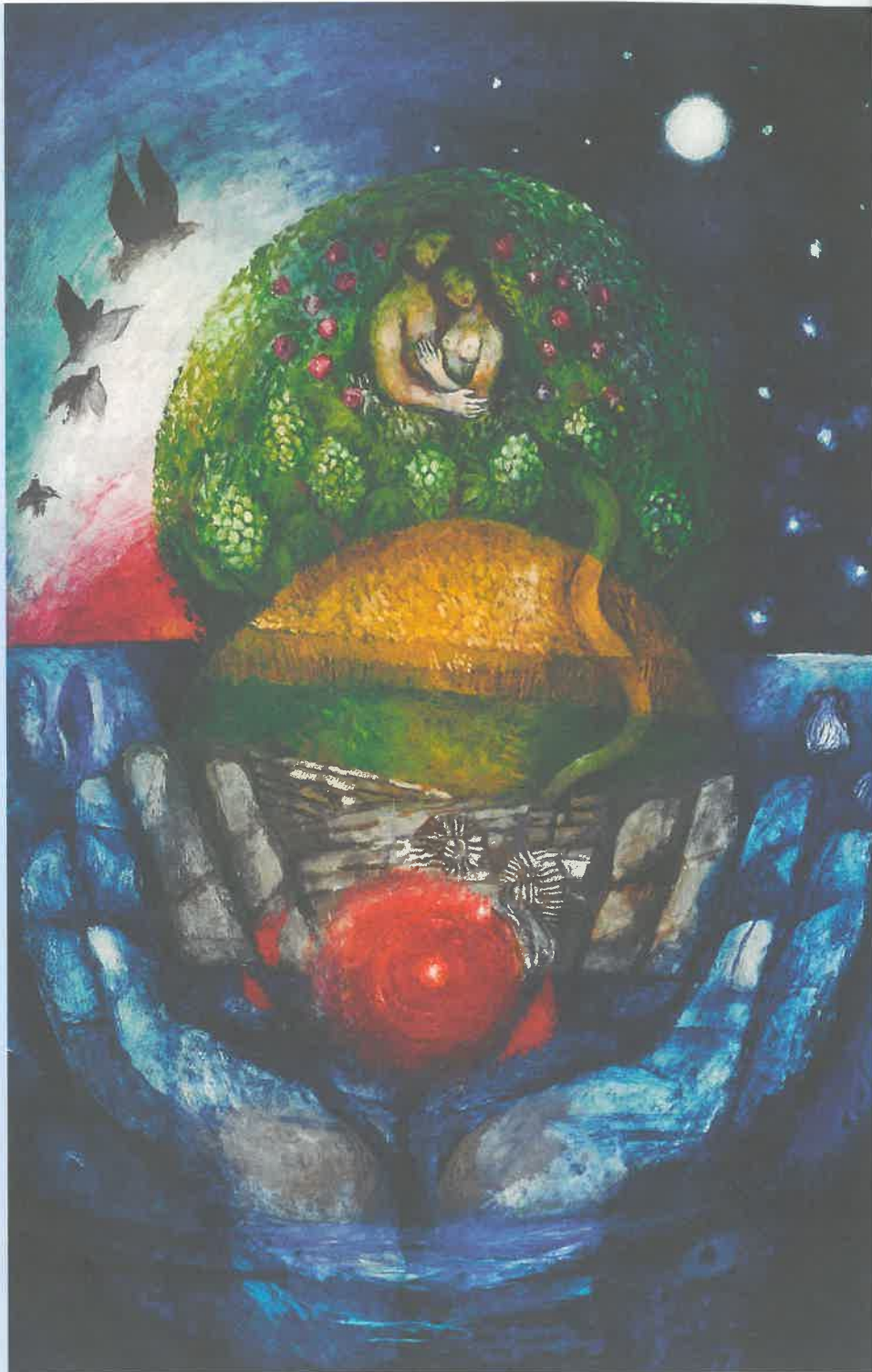
Sveto pismo nam v svojem poročilu najprej pove, da je življenje Božji dar. Tega daru je v največji meri deležen človek, saj po njem postaja telesno in duhovno bitje.

V svetopisemskem poročilu nastopa tudi »drevo življenja«, ki ponazarja srečo, ter drevo spoznanja dobrega in hudega. To nam pove, kaj vodi človeka v srečo in kaj v nesrečo.



»Na dan, ko je Gospod Bog naredil zemljo in nebo, še ni bilo nobenega poljskega grmičja na zemlji in trava še ni rasla na polju, kajti Gospod Bog še ni pošiljal dežja na zemljo in ni še bilo človeka, da bi polje obdeloval. Iz zemlje pa se je vzdigovala vlaga in namakala vso površino polja. Gospod Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša.

Gospod Bog je zasadil vrt proti vzhodu v Edenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval. Gospod Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega.« (1Mz 2, 4b-9)

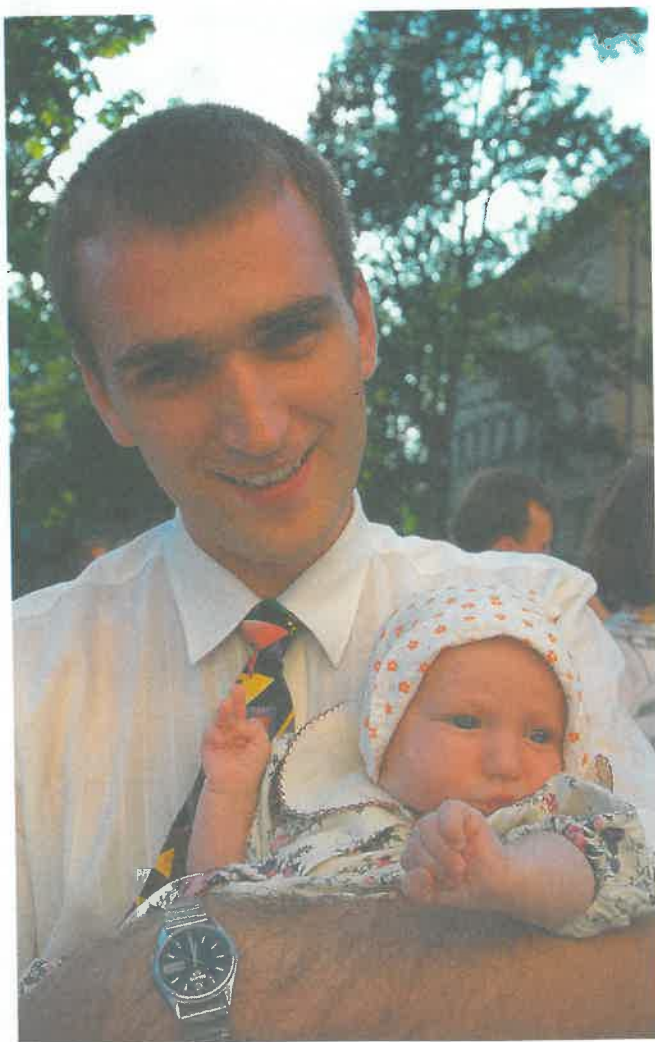


2.

»Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval. Gospod Bog je človeku zapovedal in rekel: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.« (1Mz 2,15-17)

Bog je torej ustvaril človeka zato, da bi bil srečen. K sreči nas vodita vera in ljubezen. Bog nam ju kot dar vedno znova postavlja na »drevo spoznanja dobrega in hudega«. Tako smo nenehno pred izbiro, ali bomo vero in ljubezen »požrli« oz. zatajili ali pa ju bomo uresničevali ter z njima osrečevali druge.

Sadežev, ki se nahajajo na drevesu spoznanja, se naša sebičnost ne sme dotakniti. Sebičnost jih kaj hitro uniči. Sadeži drevesa spoznanja, kot so ljubezen, upanje, medsebojna zaupljivost, vera, namreč niso namenjeni sebičnemu izkoriščanju, marveč iskrenemu občudovanju in podarjanju. Tako tudi naši življenjski načrti in pričakovanja dobijo pravi smisel šele tedaj, ko so prepleteni z resnično vero in ljubeznijo in nas vodijo k Bogu. Naše življenje se torej začene z Bogom in se k njemu vrača.





Blagor človeku

Janez Briški



Bla - gor člo - ve - ku, ki lju - bi Bo - ga; po-



dne - vi, po - no - či je va - ren pri njem.



1. Na - sve - ta brez - bo - žnih ne sli - ši, se
ra - du - je se bo - žje po - sta - ve, ne-
2. Ta člo - vek po - do - ben je dre - vju, ki
nje - go - vi sa - do - vi so sla - dki, in
3. Brez - bo - žni so la - hki kot ple - ve, po-
ob sod - bi ne bo - do ob - sta - li, v po-



1. o - gne lju - dem brez ča - sti; nej.
2. ra - ste v bli - ži - ni vo - da; nel.
3. me - te jih ve - ter kot prah; pot.
- gu - bo jih vo - di njih